

Целгуба се намята с лека одежда и след като ²захаса бо-
рината в стаята си, бързо се оглежда в предверието, уверява се,
че няма никой и се спуща надолу по стълбите.

Замайваща тишина, пълна с хиляди неуловими шепоти, при-
тиска палата и градините... Едри звезди тръпнат с елмазен блисък
между клоните на дърветата. В далечината верен ^иблистител стои
прав и неподвижен, като тъмно изваяние. Дребната му осанка се
изрязва в остри очертания върху ^{мг}трепещото сребро на небето.
Върхът на копие то му достига до спокойно усмихнатия месец.

Само леките стъпки на императора едва чуто отекват по
пясъка на пътеките. Някаква сянка дебне зад него. При един за-
вой, до големия шипков храст, той изведнъж спира и застава като
прикован от гавелота. Царицата стои пред него. С тъмни, питаци
очи. Тръпнеща и безспокойна тя улавя ръката му, доближава лице
до неговото, шепне безумни слова. Исква да знае какво се е случи-
ло с него, защо не е идвал през обикновеното време в градината,
да не се чувства зле, да не е нещо обиден?

Императорът леко се усмихва, поклаща глава.

Нищо не се е случило. Всичко си е по старому. Но тогава?

Очите ѝ го изгарят с преданост и тревога. Тя не разбира,
не може да разбере. Тогава усмивката внезапно изчезва от лицето
му, той полска издърпва ръката си от нейната. Гласът му е строг
и тъжен.

Той не може повече да идва в градината. Нима тя не раз-
бира причината? Той не може да наруши приятелството на Калояна...
Един рицар не може да отвърне на толкова благородство и велико-
душие с черна измяна. Той не може зад гърба на царя да използва
голямото му доверие и да постъпи като най-долен ^{ам}изменник...

Целгуба разбира и цяла пламва. Опияняваща радост я за-
лива с ^{мл}топли вълни. Тя не чува нищо друго. Доверие, измама, ве-